

ANUL I.

Nrul
39.

SIBIU,
28 Septembrie
1930.

Supliment la foaia „LUMINA SATELOR” | Un număr din foaia aceasta costă: Lei 2-50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Un obicei cu înțeles duhovnicesc.

Toamna, cam pe vremea, asta în unele ținuturi ale țării noastre, mai poți vedea încă un obicei, care tinde să dispară cu desăvârșire. Iată-l schițat în câteva cuvinte:

Săteanul, care are o grădină sau o livadă cu pomi roditori cheamă pe unul dintre vecinii săi și luând un topor în mână, amândoi pleacă să cerceteze pomii. Când dau de vre-unul care n'a rodit în anul acesta, cel cu toporul în mână se repede la pom, cu gândul să-l lovească; dar vecinul cel chemat, la momentul potrivit îi prinde mâna în care ține toporul și-i spune: mai îngăduie-i un an, vecine, căci poate o să rodească în anul viitor. Și săteanul, înduplecat de vecinul său mai lasă pomul cu zile. Dar pomul e pomn, nici n'auze nici nu vede nimic din toate acestea și firește, în privința aceasta se poate spune că obiceiul e deșert. El este însă de-o covârșitoare însemnatate pentru suflet și eu găsesc în el un adânc înțeles duhovnicesc.

În afară de grădinile obicnuite, cu mulți pomi roditori eu cunosc o altă grădină: corpul omului, în care Stăpânul ei (Dumnezeu) a pus un singur pomișor: sufletul. Grădinarul (preotul) a oltoit acest pomișor cu rămurica sfântului Botez, pe care Stăpânul i-a dat-o și i-a pus drept sprijin împotriva vânturilor crucea cea izbăvitoare de rele.

De atâtea ori dreptatea Stăpânului grădinei se repede amenințătoare spre a lovi cu securea în pomișorul ce nu vrea să rodească și tot de atâtea ori bunătaea și mila Sa o înduplecă să-l mai lase cu

zile. Dar, vai, pomișorul nu vrea să de-a rodul faptelor bune!

Săteanul despre care am amintit la început, cere numai odată pe an socoteală pomilor din grădina sa. Ci Dumnezeu ne cere seamă de faptele noastre bune în fiecare clipă.

Iubite cetitorule! Pătrunde-te și tu de adâncul înțeles duhovnicesc care se desprinde din obiceiul pe care l-am schițat anume în acest scop. Odată și odată vei muri, iar „pomișorul” (sufletul) tău va da seama în fața dreptății lui Dumnezeu. *Iată securea la rădăcina pomilor zace; deci tot pomul care nu face roadă bună, se taie și în foc se aruncă* (Matei cap 3 vers 10). *Drept aceea priveghiați, că nu știți ziua, nici ceasul întru care Fiul Omului va veni* (Matei cap 25 vers 13).

Copilul.

Fericirea ce ne-o dă el. — Dușmanii lui. — Nu sunt oameni nerodnici.

Surâsul copilului e pentru familie soarele de primăvară, ce înseninează fruntea păr înților, este adierea caldă care păstrează vecinic treaz focul dragostei între soți.

Părinții văd în copilul lor pomișorul, pe care mama va oltoi gîn-gașa rămurică a dragostei (față de Dumnezeu și față de aproapele) a milei a evlaviei; iar tatăl va oltoi ramura hărniciei a înțelepciunii și a dreptății. Și părinții cari își cresc în felul acesta copiii se împacă mai ușor cu soarta lor, înving cu resemnare greutățile vieții; căci au urmaș care le seamănă întru toate cele bune ale lor.

Dar după războiul cel mare, deodată cu dușmanii religiei au apărut în mod firesc și dușmanii copiilor, dușmanii acelor cari au chipul nevinovăției și al sfințeniei.

Dela ocolirea zămisirii și până la provocarea de abort (lepădare) nici o treaptă din scara josnicilor și diavoleștilor mijloace de nimicire a copilului nu a fost nesocotită de dușmanii lui. Și bieții oameni nu vor să înțeleagă că dacă viața li se pare lipsită de orice înțeles, dacă nu le mai vine să se apuce de nimic, dacă simt de atâtea ori nevoia de a-și pune capăt zilelor, aceasta se datorește faptului c'au dat mâna cu dușmanii lui Dumnezeu și ai copilului.

Sub streșina casei unde lipsește surâsul nevinovat al copiilor nu-și face cuib pasărea fericirii.

Dar ce să se facă acei cari nu pot avea copii, cei nerodnici? De

când Mântuitorul nostru Isus Hristos a propovedit cea de-a doua naștere, nașterea »de sus«, nimeni nu mai este nerodnic, dacă vrea. Sunt atâtea orfani în lumea aceasta, atâtea copii din flori părăsiți și atâtea copii ai nimănui în satele dar mai ales în orașele țării noastre. căroro niciodată nu le-a vorbit cineva despre Dumnezeu, pe care nimeni nu i-a învățat vre-o dată să se roage și să poată deosebi binele de rău.

Voi, toți, cari nu puteți avea copii, după trup, luați-vă din mulțimea aceasta de micuți nenorociți atâtea câți puteți crește și nașteți-i din nou, după suflet. Sădiți în inimile lor dragoste din dragostea voastră și credință din credința voastră în Dumnezeu și veți vedea ce fericire înseamnă a putea fi părinte sufletească. Pentru aceasta trebuie însă să-i tratați cu blândețe și cu sinceritate. Plângeți când ei greșesc, dar nu vă prefaceți, căci dacă copilul nu înțelege prefăcătoria, în schimb el o simte!

Și-apoi, firește, pentru a putea naște de sus pe alții mai întâi trebuie să fi tu însuși născut. Cum poți facea aceasta? Schimbându-ți viața de până acum, trăind pentru Domnul.

Urârea copilului face parte dintre relele împotriva cărora luptă tovarășia Oastea Domnului. Arma cu care se luptă ostașii împotriva acestui rău este iubirea față de copii, pe cari atât de mult îi iubește Domnul.

Intrați în Oastea Lui!

Oastea noastră crește.

Stimate Părinte Sufletească Trifa!

Subsemnata, gândindu-mă cum a-și putea intra în anul acesta cu folos de mântuire sufletească, mă hotărâsc prin aceasta să scot din traiul meu sudalma și tot ce este rău înlocuindu-le cu cele bune. Mă hotărâsc ca de aici înainte să-mi păstrez mintea și judecata așa limpezi și curate cum mi le-a lăsat Dumnezeu și limba de-așemenea să mi-o pun numai în slujba Lui.

Întru prin această hotărâre în rândul acelor cari s'au hotărât ca și mine, ca astfel toți împreună ca și niște buni ostași a lui Hristos să ducem lupta cea sfântă a curățirii vieții noastre de păcatele cele multe și grele.

Pe Mântuitorul meu Isus Hristos îl rog să mă ajute ca să lupt în Oastea lui. Îscălesc această hotărâre ce s'a făcut pentru binele și mântuirea mea sufletească.

Dat în 1 Sept. 1930.

Silvia Boian,
Curtici județul Arad.

Sfințire de steag.

În ziua de 28 Oct. a. c. va avea loc sfințirea steagului Oastei Domnului din com. Salonta—Bihor.

Sunt rugați toți ostașii din împrejurime să ia parte.

Pr. Liviu Lărgeanu.

Primejdia gândurilor rele. Folosul gândurilor bune.

Anul nu are atâtea ore, câte gânduri putem noi avea într-o oră. Ele apar cu grămada, ca un stol de grauri sau roi de albine. Așa de greu le poți număra, ca frunzele uscate toamna și vin una după alta după cum se înșiră verigile unui lanț. Ce neliniștiți suntem noi oamenii! Gândurile noastre flutură încoace și încolo ca musculițele în amurgul unei serii de vară; ele se mișcă repede ca roțile ceasornicului. Gândurile își au mare rol în viață. Mai multe boabe mici de nisip fac laolaltă o grămadă mare, și mai multe gânduri fluturate te încovoaie sub povara păcatelor.

Fi cu mare băgare de seamă față de gândurile tale, când ele îți sunt dușmane, căci îndată te vor îneca și te vor duce în prăpastia desfrânării. Gândurile cerești sunt ca păsările cântătoare primăvara: ele umple sufletele noastre cu melodii frumoase; însă gândurile rele ne înțapă ca vipera.

Pentru gândurile tale nimeni nu te poate trage în judecată de pe pământ, însă crede-mă, în fața ultimei judecăți tot trebuie să stai.

Gândurile rele sunt ca un fitil și ispitele diavolului sunt scânteile, cari l-aprind; ele (gândurile) sunt cuibul în care toate păsările stricicioase își pun ouăle. Precum focul arde nu numai surcele ci și vreașcări, așa și Dumnezeu va pedepsi nu numai faptele rele ci și gândurile păcătoase.

Nu crede deci că gândurile tale ar fi necunoscute lui Dumnezeu. Pentru ochiul Său cămăruța ascunsă a sufletului tău are o fereastră, care nu poate fi închisă cu obloane. După cum noi observăm albinele prin geamul stupului așa observă ochiul lui Dumnezeu mișcările din sufletul nostru. Dumnezeu vede in-

teriorul omului ca și partea din afară; înaintea tronului Său nu există nimic ascuns. Ceeace se întâmplă în camera inimii, este așa de vădit ochiului a toate văzător, ca și cum ți-se perindează prin fața ta ceva de pe strada unui oraș mare.

Tu poate vei spune: »Ce mai pot face eu dacă am gânduri rele? Ai ce face, însă e vorba, dacă îți sunt sau nu neplăcute. Tu nu poți împiedeca pe un hoț să privească la fereastra ta, însă dacă tu îi des-

chizi ușa, și îi dai voie să intre, atunci ești tot așa de rău ca și el. Tu nu poți opri ca păsările să nu sboare pe deasupra capului tău, însă tu nu trebuie să le dai voie să-și construiască cuibul în părul tău. Gânduri deșarte bat la ușă, însă noi nu trebuie să le primim. Gânduri pline de păcate pot veni, însă noi să nu le lăsăm să pună stăpânire pe noi. Cine mestecă mâncarea în gură mult, o face aceasta, fiindcă îi place, și cine nutrește gânduri

rele, pe semne că-i produc bucurie, și îndată face fapte rele.

Dacă zugrăvești pe diavolul pe pereți, atunci vine, și dacă tu cu gândul păcătuiești, atunci numai decât înfăptuiești ceva rău. O săgeată care sboară prin aer nu lasă nici o urmă înapoia ei, însă după cum melcul lasă bale în urma lui așa gândurile necurate lasă pete în suflet. Unde este o adevărată lepădare de gândurile urâte, acolo rămâne multă murdărie și noroiu în urmă. Un gând murdar, de care tu ești stăpânit, are cheia sufletului tău și ușor poate să intre din nou, vrei ori nu vrei, și apoi poate nu vine singur ci aduce cu sine șapte duhuri, cari sunt mai rele decât el însuși. Cine poate spune care va fi sfârșitul? Ai grijă de păcatul mic, căci fără să-ți dai seama ajunge mărimea unui uriaș.

Dacă tu ești înțelept, ochiul tău pururea va fi de veghe față de gândurile inimii tale. Gândurile bune sunt oaspeți cerești, pe cari îi primim cu bucurie, îi ospătam bine și grabnic trebuie să-i invităm a se reîntoarce. Gândurile sfinte trebuie să le adăpostim cum își adună găina puii ei sub aripi. Din gândurile sfinte isvorăsc cuvinte și fapte sfinte, și ele sunt semnul unei inimi reînnoite. Cui nu i-ar plăcea astfel de gânduri? Dacă tu nu vrei să sameni pleavă în ogrul tău, atunci sâmănă grâu, și dacă tu vrei să îndepărtezi gândurile deșarte, umple duhul cu tot ce este frumos și nobil, ca să ai hrană pentru gândurile bune.

Ce hrană ne dă Mântuitorul prin cuvintele: »Eu sunt pâinea cea vie, care s'a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care eu voi dau-o este trupul meu pe care da-l voi pentru viața lumii« (Ioan cap 6, vers 51).

Inrâurirea noastră asupra altora.

Dacă cu adevărat v-ați întors la Domnul, aveți și o bună înrâurire asupra altora. Ultimele cuvinte ale unui tânăr care muri de curând fură: »Fie-vă milă de mine; luați toate înrâuririle pe cari le-am avut asupra altora și îngropați-le cu mine!« Da, dacă ar putea cineva va face aceasta!

Tânărul se căia de păcatele sale însă înrâurirea sa nu și-o mai putea retrage. El a dus pe mulți pe căi rătăcite. Prin darul său de a desfăta lumea a dus pe unii la necredință și îndoială, și prin viața sa desfrâ-

nată a îndemnat și pe alți tineri la astfel de păcate. Fiecare om de pe pământ poartă în mână o cutie deschisă. Sau cade din ea sămânța și germenii păcatelor sau isvorește mireasma încântătoare a harului, care aduce omului mântuirea și însănătoșirea.

Inrâurirea noastră sau va fi prin harul lui Dumnezeu un fluviu care revarsă mântuirea asupra semenilor noștri, sau — dacă noi nu primim harul lui Dumnezeu — poate fi mijlocul, prin care cel rău poate să strice pe mulți.

Chemare!...

*Destul! Ajunge cât ai rătăcit
Pe căi pustii, de diavol însoțit
Sosit-a timpul azi să te reîntorci
Să părăsești, să-i lași turma de porci.*

*Destul! Ajunge cât ai pribegit
Și pe Satan, străinul, l-ai servit.
O! Iată timpul, azi să-l părăsești;
Să vii, te-asteaptă brațe părintești.*

*Și te dorește-un Tată prea iubit
Ce lăcrimează de când l-ai părăsit
Mereu te-asteaptă: Se uită de vii
Căci Tu ești unul din scumpii Săi fii.*

*O! Vino, vino și lasă păcatul.
Destul e! te-ntoarce la Tatăl.
El totul, tot ce-ai făcut a uitat
O, vino, vino, căci El te-a iertat.*

I. Marini, inv. ostași, Săsciori—Alba.

Raport No. 2, Oastea Domnului, Dăbuleni jud. Romanați.

Ziua de 24 August a. c., a fost o zi de bucurie și de încurajare în lucrul Domnului, pentru noi ostașii Domnului din comuna Dăbuleni. După o muncă stărnitoare de aproape 3 săptămâni, ne-a ajutat Dumnezeu ca să putem înjgheba un cor pe 4 voci, cu care am dat răspunsurile la sf. Liturghie.

Nici chiar părintele Smărăndescu, conducătorul nostru, nu se aștepta să ieșim așa de bine. N'avem nici o cunoștință în ale muzicii, dar părintele spune că avem ureche bună și glas curat. Noi am înclinat să credem mai degrabă că avem »Duh«. El ne-a dat *voința, urechea și glasul*. Dea Domnul ca să fim toată viața sub umbrirea Lui.

După masă am avut obicinuita adunare religioasă la care părintele ne-a vorbit despre *trebuința de a ne întoarce la Dumnezeu*. Sf. Sa a spus cam acestea: A ne întoarce la Dumnezeu, înseamnă mai întâi că noi suntem despărțiți de El prin păcat.

Și omul n'are nevoie să ajungă păcătos pentru că el se naște așa. Dar ce este păcatul? În această privință lumea și-a făcut o părere greșită.

Prea mult se mângâie omul cu gândul că păcatele sunt ușoare și grele și prea mult îi place să creadă că ale lui sunt ușoare. Păcatul nu se socotește după pa-

guba pe care a făcut-o, ci după felul inimii care l-a născut. Păcatul nu-l facem față de aproapele nostru ci față de Dumnezeu. El este deci călcarea vocii lui Dumnezeu, este neascultarea față de Dumnezeu. Când Dumnezeu a zis *să nu omori* și eu am omorât, am păcătuit. Când Dumnezeu a zis *să nu minți* și eu totuși mint, am păcătuit de asemenea.

Cum nu este om care să nu fi păcătuit în viața lui, urmează că noi toți suntem despărțiți de Dumnezeu, fiindcă orice păcat este o despărțire față de Dumnezeu. De aici urmează că noi trebuie să ne întoarcem la El. Unii încearcă s'o facă aceasta singuri. Încercare zadarnică! Alții cer ajutorul lui Isus și aceștia izbutesc. Numai Isus ne poate ajuta în lupta cu păcatul.

După cuvântare, restul timpului l-am petrecut în citiri din sf. Scriptură și în cântări duhovnicești.

Secretariatul Oastei.

INVITARE.

Ioan Morariu, ostaș în Oastea Domnului, din comuna Șaroșul jud. Târnămare, invită pe toți ostașii din împrejurime să ia parte la adunarea Oastei Domnului ce va avea loc în ziua de 5 Octomvrie în com. Șaroșul.

De vorbă cu maica Vasilichia.

Tovarășul meu de călătorie pioasă și-aduce aminte de-o măicuță bătrână, vlăstar de vechiu și nobil cărturar ardelean, pe care o găsește ușor în salba de chilii ale Mănăstirii.

Bătrânica ne primește, după călugăreasca, tradiție, în locașul ei, curat ca un pahar de cristal frumos înflorit. În căsuța de tihnită rugăciune ne găsim ca într-o adevărată oază sufletească. În cuibul acesta retras, cu spornic lucru de migală în care chipul înaintașului stă la locul de cinste, maica Vasilichia ne vorbește dintr'ale sufletului.

Tovarășul meu, care nu-i nici gazetar, nici redactor de revistă, îi cere o convorbire.

— Spune, Măicuță, și prietenului meu ce a văzut Maica Epifania. Are să-l intereseze, în chip deosebit mărturisirea acelea.

Fără să aștepte să fie a doua oară rugată, bătrânica spune, cu șart la vorbă, ceia ce, îmi iau îngăduința să vă povestesc:

»Maica Epifania, va să zică, era maica mea duhovnicească. Era prețuită, nu numai de noi, pentru darul de care se bucura ea de-a i se arăta îndurarea celui de Sus, văzând ceia ce nimeni din Mănăstire nu putea vedea.

»Și iacă într-o zi de praznic mare, o cucoană de la București își face rând la împărtașanie. Când i-a dat preotul prea cinstitele și dăruitoarele de viață taine, maica Epifania a văzut, în clipa sfântă, cum de pe buzele celei împărtașite a sărit o scânteie. O scânteie ca toate scânteile, care s'a îndreptat spre catapeteasmă și când ajunse la Mântuitorul răstignit, făcu odată pământ și se stinse. Semnul acesta minunat o puse pe gânduri pe maica Epifania. După slujbă pofți în chilie ei pe cucoană și-i spuse răspicat:

»Te-am chemat, aci, unde nu suntem decât noi amândouă și cu Dumnezeu care ne-aude. Nimeni afară de cei de față nu va ști vr'odată ce-am grăit. Te rog să-mi spui, deschis, ce păcat mare ai săvârșit,

căci eu am văzut azi că Mântuitorul n'a voit să se milostivească de d-ta. O scânteie ți-a eșit din gură, când ai luat împărtașania, a sărit pe crucea Domnului, sus pe catapeteasmă, și s'a stins cu sgomot«.

»Femeia, vădit încurcată, nu făcu totuși nici o mărturisire. Maica nu voi s'o silească la destăinuire cu ori ce preț, dar se rugă neconținut, cinci ani de zile, să-i descopere Dumnezeu păcatul femeii care numai de ochii lumii venise să pună o mască sufletului împovărat.

»În vremea aceasta un gropar care pregătia loc de odihnă unui om repauzat în Domnul, săpând din greșeală prea mult într-o parte a pământului se pomeni că a isbit într'un sicriu și iacă veni de-a dura în groapa proaspătă o hârcă ce-i păru că zornăie ciudat. Puse mâna pe ea și văzu un piron bătut în țeastă, care atingându-se de pereții țigvei scotea acele sunete ciudate.

Nu mai decât îi veni în gând să vestească poliția. Mormântul era al soțului cucoanei cu împărtașania. Ii bătuse ea însăși, prin somn, pironul în cap. Urmase, desigur o scurgere de sânge internă, părul acoperise floarea cuiului așa că nimic, pentru ochii omeniești, nu s'a bănuie.

»Și iacă așa a văzut Maica Epifania scânteia sărită din sufletul de iască al unei femei care voia să se înșele pe ea, pe alții și pe Mântuitorul«.

Vor fi fost de sigur atâția ochi în biserică în ziua aceia, întrerupsei pe povestitoarea noastră, dar nimeni altul n'a văzut dumnezeescul semn.

»Se înțelege că nu, reluă maica Vasilichia vorba, pentru-că ochii înținați au perdeaua păcatului, dar văzătoarea Mănăstirii ducea viață neprihănită«.

Ii mulțumim frumos bătrânicăi pentru părtașania ce ne-a făcut la o experiență sufletească așa de însemnată, ca niște copii satisfăcuți — căci ce eram noi față de anii și știința ei de cât niște copii?

I. Gr. Opreșan.

Doamne, fie 'n voia Ta!

*Dacă astăzi sunt, mai vesel
Și 'n suflet mai mulțumit,
Cui se datorește oare
Decât Ție Domn iubit?*

*Iar dacă o suferință
Mă apasă foarte greu,
Ce pot face fără tine
Impărate, Domnul meu.*

*Dela Tine ne vin toate
Întristări și bucurii
Tu ești bunul nostru Tată,
Iar noi suntem ai Tăi fii.*

*Planurile Tale Doamne
Nimeni nu le poate ști*

*Și ca să-Ți cer socoteală,
Singur eu m'ași osândi.*

*De sunt vesel, înalț glasul
Să Te laud și să-Ți cânt
Căci e cel mai frumos lucru
Din câte sunt pe pământ.*

*De sufăr îmi plec genunchii
Către Tine bun Păstor
Și cu lacrimi strig: Părinte,
Vino, vino 'n ajutor.*

*Vreau, Stăpâne, totdeauna
Să pot și eu cuvânta,
Fie trist sau fie vesel:
Doamne fie 'n voia Ta.*

Ioan Tuduscuiuc, învățător-ostaș al Domnului,
Brăhăsoaia - Vaslui.

Ochii mei...

Ochii mei sunt foarte scumpi! Sunt niște organisme așa de delicate. Ei ne amintesc mereu de înțelepciunea și puterea Creatorului. Prin ei văd eu această lume. Văd pe cei buni, pe cei răi și pe cei nepăsători. Ochii mi-au fost de bun ajutor și în împrejurările cele mai grele. Îi întrebunțez din zorii zilei până în noapte. La toate faptele mele ei iau parte.

Prin ei mă bucur de un tablou frumos, sau de o carte frumoasă. Ochii mei admiră creațiunea lui Dumnezeu, pasări, pomi, mări, râuri, văi și munți. Cu ochii văd pe cei mai dragi ai mei: părinți, frați, surori, neamuri și prieteni. Ochii mei au văzut o mulțime de oameni, printre cari și vestiți.

Totuși ochilor le este rezervat pentru viitor tabloul cel mai frumos! Căci într-o zi vor vedea pe Domnul însuși! Cuvântul neîndoelnic al lui Dumnezeu spune: »Iată, El vine cu nourii, și orice ochiu îl va vedea« (Apoc. 1, 7).

Da, ochii mei îl vor vedea pe Rege în toată splendoarea Sa. Ei î-L vor vedea pe acela »care a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcate, să viețuim dreptății« (1 Petru 2, 24).

Ochii îl vor vedea sau ca Mântuitor sau ca Judecător. Ochii acelora cari au făcut voia Lui pe acest pământ îl vor vedea ca Mântuitor al lor.

Apostolul Ioan zice: »Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s'a arătat, până

acum: Ci știm că atunci când El se va arăta, fi-voiu asemenea Lui, fiindcă îl vom vedea precum este«. (1 Ioan 3, 2).

Patriarhul Iov spune: »Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi-se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și îmi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia...«

Aceasta va fi singura măreție când lipsit de dureri voi vedea fața Lui! — Însă ochii cari n'au crezut și n'au împlinit voia Lui pe acest pământ, îl vor vedea ca Judecător. »Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci judecata toată a dat-o Fiului... și i-a dat putere să facă judecată, pentru că este fiul Omului« (Ioan 5, 22—27).

Și Domnul nostru Isus Hristos vine iarăși să judece vii și morții. A-L întâmpina în calitate de Judecător, înseamnă a fi osândit căci, Judecătorul zice: »Fugiți dela Mine«! Voi ochilor! Gândiți-vă la aceasta, că veți vedea odată pe cel mai mare! Voi veți vedea pe Domnul nostru Isus Hristos. Va privi El ca Mântuitor, plin de dragoste la tine, sau va fi pentru tine Judecătorul care trebuie să te condamne pe vecie?

Gândește-te, totul stă desvelit și deschis în fața ochilor aceluia, căruia noi avem să-l dăm socoteală!

Raport No. 31, Oastea Domnului, București.

Un oaspete scump: Părintele Protopop C. Moisiiu.

Cea dintâi adunare după vacanță. O bucurie luminoasă se citește în ochii tuturor fraților. Ia parte și Părintele Protopop al Capitalei, C. Moisiiu, un lucrător de neîntrecută râvnă și dragoste în Via Domnului. (Lucrarea dela Munteni Vaslui și dela Manu Cavaful București, sunt ca niște mărgăritare scumpe din salba bisericii).

Părintele dă binecuvântarea adunării, cu răspuns, după tradiția bisericii, din partea unui frate ostaș care e și cantor bisericesc. Apoi se face rugăciunea, rugăciunea de pocăință a lui Zacheu vameșul.

Adunarea cântă cu însuflețire »Cu noi este Dumnezeu«.

Fratele Opreșan prezintă adunării pe oaspetele nostru iubit care a venit să ne cerceteze cu dragoste în Domnul, ca pe un ostaș al lui Isus care poate fi luat ca pildă de comandant pururea la postul său de onoare. Apoi înfățișează Oastea Domnului ca pe un apostolat laic în slujba sfintei noastre biserici cu tendința de a ajuta pe preoți la trezirea celor »ce-au stins duhul« cu care au fost înfietți prin botez și la chemarea puternică, pe calea dragostei, a celor ce s'au instrăinat de legea părinților. Purtătorul nostru de cuvânt a arătat bucuria că pentru a doua oară un protopop vine în mijlocul nostru, citind dintr'o scrisoare, chiar atunci primită, dela Părintele Protopop din Secuime, Aurel Nistor, următoarele rânduri: »Nu pot uita momentele de caldă frăție ce le-am simțit în adunarea »ostașilor« din București; de abea aștept să mai pot avea —

cât mai curând — ocazia aceia fericită«.

Se cântă »Veniți, Veniți«, după care fratele Opreșan citește textul de la 1 Tesal. 5, 16—21 a cărui tâlcuire o redăm în scurt mai jos:

Trăsătura caracteristică a creștinului este bucuria, cum pecetia zilei e lumina. O față tristă, înorâtă veșnic, dă de gol un suflet care n'are bucuria vieții. Și bucuria vieții e Isus. »Eu sunt calea, adevărul și viața«.

Apostolul spune Tesalonicenilor și Filipenilor »Bucurați-vă totdeauna, în Domnul«. Totdeauna? Da! »Îmi saltă inima de bucurie în necazurile noastre« (2 Cor. 7, 4).

Și de ce anume să ne bucurăm? »Aruncați-vă de partea pe care o luați la patimile lui Hristos« (1 Petru 4, 13). Te-ai bucurat tu când te-au apărut de rău oamenii pentru numele Domnului? Te-ai rugat pentru cine te-a batjocorit pentru lucrul Domnului și al bisericii Sale? Te-ai bucurat tu pentru »cei Tari în Domnul« (1 Tes. 3, 8—9); zis-ai tu ca în sfânta slujbă »Cei credincioși rugați-vă pentru cei aleși«, ori le cauți mereu nod în papură? Ai avut tu vr'odată bucuria de a te jertfi pentru un frate de credință (Filipeni 2, 17)? O, ce chemare minunată ne îndreaptă și nouă apostolul »Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând« (Filipeni 2, 2)!

Ceia ce ne lipsește ca bucuria aceasta să fie deplină e faptul că noi am uitat îndemnul lui Pavel »Rugați-vă neîncet«.

»Ochii Domnului se uită *între* spre cei după voia Lui și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor» (1 Petru 3, 12). Și, ceea ce e mai trist, e că nu știm cum este rugăciunea care place Tatălui. Adică cererea de a ni se da »duh de înțelepciune« (Efes. 1, 17); cunoștința adâncă a voii Lui însoțită de orice înțelepciune și pricepere duhovnicească» (Col. 1, 9); rugăciunea pentru vestitorii Evangheliei lui Hristos (2 Cor. 1, 11). Când dăm altora, chiar preotului, sarcina de a se ruga pentru noi, să ne rugăm și noi pentru ca puterea cererii să fie deplină. Un tânăr păcătos venind la preot i-a cerut frumos să se roage pentru el. Ceiace preotul a făcut bucuros. După o vreme, întorcându-se la slujitorul lui Dumnezeu, i-a spus că tot așa de păcătos se simte și că nu i-a folosit la nimic rugăciunea. Atunci preotul l'a luat cu sine la un hambar, au pus amândoi mâna pe un sac de grâu, l'au dus până la căruță și când s-a ridicat sus, preotul dădu drumul sacului iar tânărul îl scăpă jos.

— Ce făcuși, părinte?

— Exact ce ai făcut și d-ta când m'ai lăsat singur să mă rog.

Fratele Opreșan a dat încă multe pilde de puterea rugăciunii și de durerea acestei mari lipse în viața noastră creștinească.

Apostolul mai îndeamnă pe Tesaloniceni să mulțumească Domnului pentru toate lucrurile. Ne întrebăm: Cum pentru toate? Și pentru necaz, și pentru suferință grea și pentru moarte chiar? Ei bine: da! Dumnezeu ține mii de predici. Urechile noastre stau însă astupate. Și atunci, ca să fim cu El o veșnicie, ne predică mai tare. Dar predica asta a suferinței »ca orice pedeapsă la început pare o pricină de întristare și nu de bucurie dar mai pe urmă aduce roada unei vieți sfinte« (Evrei 12, 11).

Să nu stingem duhul, ne spune sfântul Pavel! Și vai, cei mai mulți l'au stins. Pecetia Lui a rămas de atunci când s'a milostivit Domnul prin taina botezului dar noi l'am mîniat încontinuu (Efes. 4, 30) și de aceea viața noastră rămânând fără duh sfânt a rămas fără de roadele la care avea dreptul Domnul talanților.

Să nu disprețuim prorociile, continuă vestitorul Domnului. Și atîția oameni cari se socot în biserică întorc spatele Vechiului Testament în care sunt prorociile, ca și cărții aceleia adânci de la sfârșitul Noului Testament. Câte vorbe rele n'am auzit despre aceste prorocii! Creștinii de nume uită spusele din 2 Petru 1, 21, că »nici una din prorociile Scripturii nu este isvorâtă din capul cuiva; nici o prorocie n'a fost făcută prin voia oamenilor ci *sfîinții oameni* au vorbit din partea lui Dumnezeu, mînați de Duhul sfânt«.

Și în sfârșit un îndemn asupra căruia ar trebui mai ales cărturarii să mediteze: »Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun« oamenii de știință cari urâsc pe cei de credință aduc temeiul acesta împotriva lor. Nu e cu putință să ne legăm la ochi și să ascultăm de legea noastră »Crede și nu cerceta«. Aceste vorbe sunt o născocire a dușmanilor credinței. Ele nu se găsesc nicăieri în Scriptură. Un premiu mare a fost dat celui ce le va găsi. Și nu s'a prezentat nimeni să-și încaseze premiul. Auziți adevărul: »Cercetați toate și păstrați ce este bun«.

Se fac apoi comunicări foarte importante.

Fr. Al. Lascarov-Moldovanu, comunică, în emoția obștească, vizita pe care împreună cu fr. Opreșan a făcut-o la Părintele Trifa, la Sanatoriul Geoagiul de jos. Din comunicarea aceasta se desprinde bucuria că Părintele și Conducătorul »Oastei« este în plină refacere măcar că va avea nevoie încă multe luni de odihnă și liniște. Sufletește, fratele nostru de la căma lucrării, este așa de sus încât a mărturisit: »Am auzit că toți ostașii se roagă pentru sănătatea mea. Le mulțumesc mult pentru grijă și le trimit îmbrățișare sfântă în Domnul. Dar vreau ca să se roage de azi înainte: Ca să se facă voia Domnului, ori care ar fi ea cu privire la mine. Așa dorește inima mea să se roage«. Bucuria părintelui a fost așa de mare văzând pe frații ce venise, pe jos, dela drum lung, încât de emoție nu i-a cunoscut. Cât au stat acolo frații (un ceas și un sfert) s'au vorbit o mie de lucruri bune pentru sufletul nostru și s'a constatat unanima dorință a fr. ostași ca în 1931 să aibă loc la Sibiu un congres al »Oastei Domnului«. Părintele Trifa salută pe toți frații despre care a auzit tot binele, toată îndelunga răbdare și victoria după poruncile Comandantului nostru din ceruri.

S'a mai comunicat adunării starea de spirit pe care fratele Lascarov a întâlnit-o în cei 120 de învățători de la Brașov, pe care problema lui Hristos i-a pus pe gânduri și unii au și scris că au început viață nouă.

Fratele Traian Vasilescu aduce un fapt duhovnicesc foarte interesant aflat de la Mănăstirea Paserea. Și anume un copil evreu, botezat, a văzut nu persoana fizică a preotului ci o altă persoană îmbrăcată în alb. Era îngerul Domnului, coborât să asiste pecetluirea duhului sfânt.

Fratele Opreșan comunică bucurii rare de la Oastea Domnului din Telega, Șugag, Săsciori, Petrești și Sebeș... pe unde a fost în vara aceasta întru lucrare de zidire sufletească.

Fratele Grigore cântă »La râul Vavilonului« și apoi face foarte interesante comunicări de viață creștină biruitoare.

Acum ia cuvântul Părintele Moisiu, mulțumind pentru duhul creștinesc și ortodox ai adunării, pentru »clocotul sufletește« după mântuirea fraților din Oastea Domnului. Sf. Sa arată nevoia unei astfel de tovarășii tocmai în vremea când se fărâmițează credința străbună și spune că preotul singur, fără concursul credincioșilor, nu poate face o biserică vie. Slujitorul lui Dumnezeu nu se aseamănă cu sculptorul ce ia dalta și scoate din marmură chipul ce-l are în gând ci se aseamănă cu un dirijor de cor care deși știe perfect a conduce și a cânta, nu poate obține dumnezeiasca armonie fără ajutorul coriștilor. Sf. Sa a arătat dorința de a mai veni între noi, invitându-ne și pe la biserică Sa, unde va face o filială a Oastei. Adunarea îi sărută mâna, emoționați până la lacrimi.

Se cântă apoi »Cămara Ta Măntuitorule«, »În Grădina Ghetsimani« și se încheie cu rugăciunea »Tatăl nostru«, cântată de toți, cu evlavie.

Secretariatul Oastei.

Din fronturile Oastei Domnului.

Au avut loc petreceri în Domnul în comunele:

Brad (raportor Arare Gulea); Pustiniș — au fost vizitați de corul din Beregsău, sub conducerea d-lui Clecan (raportor T. Voicau); Albești jud. Fălciu — în timpul cântării: »O, ce dulce-i Domnul sfânt« au fost bombardati cu pietre de niște răutăcioși, dar credința i-a făcut să nu se înspăimânte; Hârlău, jud. Botoșani — au fost vizitați de frații din jur în port național. A vorbit părintele Constantinescu și părintele Acsinte (raportor D. A. Popa); Rafaila jud. Vaslui — au făcut pelerinaj la Mănăstirea Dobrovățului; Bădenți județul Suceava — au fost vizitați de frații din Margina, a predicat preotul Gh. Berariu și sora Raveca Costea (raportor Banilevici); Văleni jud. Someș — a predicat părintele Vasile Pușcaș; Geoagiul de sus, județul Alba — au luat parte și protopopii I. Dă-

cilă și Bologa din Sibiu. Episcopul Aradului a vorbit despre însemnătatea Mănăstirii din sat care a fost odinioară și scaun episcopesc (raportor Vasile Beldean); Topolova-Mare — frații de aici au fost vizitați de cei din Budinț vizitatorii au fost primiți de P. C. Sa protopopul Goanță. Programul a fost bogat (raportor Ioan Suciu); Ciclova Română — fratele Lucaci Nicolaie fost calvin, acum creștin ortodox a dat răspunsuri baptilor explicându-le crezul ortodox (raportor Lucaci Nicolaie); Întorsura și Vama-Buzăului — în comuna cea dintâi s'a pus temelie de curând Oastei Domnului, frații din ambele comune au luat parte la o nuntă unde au petrecut în Domnul într-o odaie aparte de ceilalți nuntași. Un bețiv a vrut să-i alunge afară dar auzindu-i cântând s'a îmblânzit și s'a rugat să fie primit și el în odaia ostașilor (raportor Gheorghe Baciu).

Oile mele aud glasul meu.

Un vestitor al Evangheliei din orient ne povestește: că a fost adus la judecată împreună cu păratul. În cursul cercetării întreabă judecătorul: »Nu sunt martori?« — »Nu, Domnule,« răspunse acela, căruia i s'a furat oaia. — »Trăiește oaia încă?« întrebă judecătorul. Când află, cum stă situația, porunci el, ca să fie adusă și oaia.

După cele întâmplări i se porunci hoțului să plece afară și să strige oaia; căci dacă va fi a lui, îi va cunoaște glasul și îi va urma. El chemă oaia de mai multe ori, însă fără nici un rezultat.

Oaia nu cunoștea vocea lui și nu voi să asculte chemarea sa. »În orice caz nu este oaia D-voastră« zise judecătorul și porunci păratului să iasă afară și să cheme oaia. N'a mai rămas nici o îndoială că acest om n'ar fi proprietarul; căci la primul sunet al vocii lui ascuți urechile, căută

pe stăpânul ei și alergă la el. Hristos zice: »Oile mele aud glasul meu, și eu le cunosc, și-mi urmează, unui străin nu-i urmează, căci nu cunoaște vocea străinului«.

In protopopiatul Hunedoarei au avut loc în 7 și 8 Septembrie a. c., mari misiuni sfinte.

După durerea ce ne-o produc atâtea scrisori cari ne vestesc faptele unor preoți cari se dedau la atâtea fapte nevrednice de înalta lor chemare, prigonind pe ostașii Domnului și confiscându-le cărțile de folos sufletește, vestea despre misiunile și întrunirile Oastei ce-au avut loc în protopopiatul Hunedoarei ne umple inima de-o bucurie pe care »nu sunt graiuri nici cuvinte« care să o poată spune.

Hărnicia și înțelepciunea cu care Prea Cucernicia Sa protopopul Vasile Oană a organizat și condus aceste mărețe misiuni și întruniri ale Oastei au făcut ca o mare mulțime de popor însetoșat după apa cea vie a vieții să vină dela mari depărțări.

Sfintele slujbe, procesiunile, spovedaniile, împărțășenia cu sf. cuminicătură, predicile, vorbirile și cântările Oastei au mișcat adânc sufletele credincioșilor dornice de înnoire și de a se smulge din încătușările înguste ale materialismului (goana după avere).

Dar pentruca iubirii noastre cetitori să-și poată închipui măcar cât de cât măreția și cadrul neobișnuit al acestor mari întruniri religioase, reproducem o parte din invitarea la

aceste misiuni a cărei frumusețe și adâncime de spirit deie Domnul să servească multora drept îndemn de intrare în Oastea Lui.

Iată invitarea:

Creștine, vino și te roagă, căci rugăciunea este scara, care leagă pământul cu cerul.

Sfintele slujbe, spovedaniile, împărțășenia cu sf. cuminicătură, predicile și cântările, îți vor întări credința, îți vor deschide ochii sufletului tău, ca să pricepi, că un singur lucru nu-l poți cumpăra cu bani: Sufletul tău.

»Ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său« (Marcu 8, 36).

Vino creștine și ascultă adevărurile eterne.

Izvor de lumină vor vedea ochii tăi.

Pacea va umplea sufletul tău.

Ușile pocăinței ți-se vor deschide.

Vino suflet trudit și ia darul lui Dumnezeu, pentruca să-ți întărești credința, căci:

Unde este credință, acolo este iubire; unde este iubire, acolo este pace; unde este pace, acolo este Hristos de față; unde este Hristos de față, acolo este binecuvântare. Vino la El!

Oastea din Sibiu.

Mulțumesc, și pe calea aceasta din tot sufletul meu, părintelui profesor de religie, *Mihail Neagu*, pentru dragostea, devotamentul și priceperea cu care a condus și conduce Oastea Domnului din Sibiu, în absența mea și din încredințarea mea.

Îl rog și pe mai departe pentru prețiosul ajutor rugând pe bunul Dumnezeu să răsplătească cu dar și răsplată de sus ostenele ce le face.

Pr. Trifa.

In Oaste au mai intrat:

Șerban Simionescu cu soția Ioana și Cucu Teodor din Bârlad.

Maria Micla com. Bachiș—Sălaj.

Ioan Popescu din Orăștioara de sus, jud. Hunedoara.

Gheorghe Pătrăuș, com. Botiza, jud. Maramureș.

Maria Trifoi, Conta Ioană, comuna Botiza jud. Maramureș.

Măndru Găicia cantor și consoții Nicolae Suchici și Ion Mărie, comuna Biniș, jud. Caraș.